

mely ellentétes, nagyon sokszor lelkiismeretlen, de mindenesetre megfontolatlan jelszavakkal egymás ellen uszít bennünket. De különösen tiltakozunk azok ellen az »óva intő jótanácsok«, sőt fenyegetőzések ellen, amelyeket egyesek felénk zúdítanak. Ezek a törekvések csak gátolják vagy zátonyra juttatják az ifjúság minden cselekvését, minden akarását.

Bajtársak, mi egyet akarunk! A mai egyetemi ifjúság dolgozni akar, együtt akar működni egy szent cél érdekében. Nagy célunkat csak úgy fogjuk elérni, ha együtt dolgozunk!

Szükségesnek tartom, hogy a bajtársi egyesületek és korporációk vezetői havonta tartsanak egy közös értekezletet, amelyen időről-időre meg tárgyalják azokat a kérdéseket, amelyek ellen, vagy amelyek keresztülvitelére egységesen kell fellépni. Tartsunk félévenként egy ifjúsági nagygyűlést, amelyen az összes keresztény, magyar bajtársi egyesületek és korporációk ifjúsága vezetőikkel együtt résztvesz. Az ifjúsági egyesületek a legmesszebbmenő támogatást és segítséget biztosítsák egymásnak és gyűléseikre hívják meg más egyesületek vezetőit, képviselőit. Ezenkívül minden egyesület kemény, katonás, magyar egyetemistához méltó fegyelemre szorítsa tagjait és minden egyesület törekedjék arra, hogy a bajtársi egyesületeket kerülő, a bajtársi életet lekicsinylő, vagy kigunyoló hallgatók életét és megmozdulásait — amennyire csak lehetséges — tegye lehetetlenné. Ezek mindig csak parazitái lesznek a nemzetnek! Nekünk csak dolgozó és nemzeti gondolkodó polgárookra van szükségünk!

Bajtársak, fogjunk össze a jövő magyar nemzetért és találjuk meg egymás kezét saját jövőnk érdekében!

Ónodi József

bh., a Clusia magisztere.

Furcsaságok a kanári szigeteken

UGRIN JÓZSEF

A karcsú Medie huppogó köhögéssel rolázott a nagy móló mellett.

Kikötöttünk. Integetés, köszöntés, kiabálás mindenfelé.

Megérkeztem. Előttem áll »Insula Fortunae«, vagy ahogy az új földrajztudósok nevezik »Islas Canarias.«

Bejelentem: sem kanárimadarat, sem sok

Kik állanak soraink között?

A »Clusia« korporatio nagyurai

Dr. Berecz János egyetemi ny. r. tanár.

Dr. Kogutowicz Károly egyet. ny. r. tanár.

Dr. Láng-Miticzy Ernő kir. ítélőtáblai elnök.

Dr. Kramár Jenő Jenő egyetemi ny. r. tanár.

Lukács Ignác kir. járásbírói elnök.

szerencsés embert nem láttam. Annál több szerencsétlent.

De lássuk a furcsaságokat.

Megérkezésem első napján sétakörútra indultam. Mondhatom nagyon kellemetlenül éreztem magamat. Bármerre néztem, zöldszalugáteres ablakok tárva nyitva, s mindegyikben egy-két szép, de rettenetesen kifestett hölgy könyökölt. Megvoltam győződve: valami rossz negyedben járok. Térek jobbra, térek balra, a kép ugyanaz.

Végre egy rendőr!

— Mondja kérem, hogy juthatok ki ebből a negyedből? Szeretném látni a város rendesebb részét.

A pocakos rendőrbácsi ugyan megütközött — hogy azt mondja: ez a Calle Triana, Las Palmas város legelőkelőbb utcája.

— Hm. Szép, — mondom. És ezek a kifestett virágszálak? Bátortalanul mutattam az ablakokra.

— Ja, itt ez a szokás. A hölgyek nem dolgoznak. Reggel kifestik magukat, aztán

Bajtárs! Ne feledd, hogy emericánás sapka emericánás sapkának katonai tiszteletadással tartozik!

egész nap az ablakban könyökölnek. Az utcára nem mehetnek. Legfeljebb hetenkint egyszer-kétszer a novióval (vőlegény). Elvégre nekik is kell szórakozás?

— Igaz, — helyeselttem. Elvégre... Miért ne? És ott hagytam a forgalom nemes irányítóját.

A szigeteken egyébként szokás a fiatalokat már 10—14 éves korban összeboronálni. Persze, a gyermekeknek ilyenkor még nem sok szólásszabadságuk van. De nem is kell. A szülők mindent elintéznek. Nekik csak egy dolguk van. Lehetőleg megszokni egymást és belenyugodni a szülők akaratába. Mindezekre pedig van idő bőven. A novíatus ideje u. i. 8—9 esztendeig eltart. Természetesen a szabadságról teljesen le kell mondani. Sem a fiú, sem a lányka nem beszélhet mással, csak a novióval, vagy pedig a novióval (menyasszony). Mulatságban mással nem táncolhat, kivétel a három napos karnevál, amikor álarc alatt minden meg van engedve.

Az ifjú vőlegény a novíatus ideje alatt szorgalmasan eljárógat kedvese ablaka alá. Ne tévesszük el. Csak az ablak alá. A lakásba bemenni, még ha otthon is vannak a szülők, nagy-nagy illetlenség. Különben is a szomszédok erősen figyelnek és mindent felrónak.

Halk kopogtatásra a hölgy kidugja bájos kis fejét. Igazán bájos volna, ha... ha nem lenne olyan rettenetesen kifestve. Az nem is igazi kanáriai nő, aki hetenként legalább egy rúd szájpirosítót nem használ el.

Aztán elbeszélgetnek. Azaz, hogy néha bebeszélgetnek is. Inkább el-el merengnek. Ta-

lán arra is gondolnak, hogy itt valami nem stimmel. Mindegy. A szomszédok szava közvélemény. Ha már tudnak a nőviátusról, nem lehet változtatni a dolgokon. Különben a kislány biztosan pártában marad.

Hogy ez a merengés meddig tart? Illik legalább 4—5 órahosszáig. Különben a novia sír, hogy nem szeretik eléggé.

Mikor aztán a szegény lovag hiába helyezi testsúlyát jobb lábáról a bal lábára és viszont, mert már mind a kettő tökéletesen felmondta a szolgálatot, búcsút int kedvesének. Utja legtöbbször a »barba« vezet, ahol aztán »ron«-ba fojtják meg nem értett bánatukat. Ez az erős cubai pálinka aztán meg is teszi hatását.

Persze vannak igazi szerelmesek is. Ezek már leleményesek. Nem lehet bemenni? Sebaj. Megvárják a szürkületet, s a gyér világot használják ki, hogy a szokás békjóin kifogjanak. Be-bedugják fejüket a kis ablakon. Mily szándékkal? Nem tudom. De, mint mindent megfigyelő turista, egy alkalommal néztem az időt. Szó köztünk maradjon, 12 és fél percet stopoltam.

Jött a modern építészet és az ifjú völegényeknek sok-sok kellemetlenséget hozott. Például a jegyes emeleten lakik. A szerelem azonban leleményes. — Mindenkor talál megoldást. A völegény egyszerűen áthurcolódik az utca másik oldalára. Kissé hangosabban, de társaloghatnak. A baj csak az, hogy így az összes szomszédok tudomást szereznek titkairól. — Később ez is megoldódik. Néma artikulációval, vagy jelekkel beszélnek. Hihetetlen tökélyre viszi egynémelyik Don Juan. Európának persze mindez igen érdekes. Nekem is az volt, de csak egy ideig.

Ifjú kanáriai koromban sétálgatok az utcán. Közvetlen előttem egy jól öltözött fiatalember hirtelen hátraszegi nyakát. Majd a nem éppen természetes helyzetben elkezd motyogni. Bizonyosan vándorénekes, — gondoltam. Lakás híján az utcán gargarizál?!

Az idő múlik. A helyzet nem változik, sőt értelmetlen hadonászása egyre hevesebb.

Na, — mondok — ennek fele sem tréfa. Ezt a pasast meg kell nyugtatnom. Vagy van felebaráti szeretet, vagy nincs... A segítségnyújtás legjámborabb szándékával közeledek emberem felé. Mutató újjammal kissé megbökdösöm. Csittítgatom.

— Földi, talán valami baj van?

Nem felel. Ujra megbökdösöm, erősebben. Közben hangom a lehető legmegnyugta-

több skálán mozog. — Földi így, földi úgy...

A jámbor lélek hirtelen megfordul és egy rettenetes nyaklevest igazít a fülem alá. Hirtelenében nem is tudtam, mit csináljak. Pár pillanat és már emelkedett a kezem... mégis nem, — mondom — beteggel nem illik gorombáskodni. Éktelenül zúgott a fülem. Megint kezdem a nyugtatást.

De látom ám, hogy az atyafi újra készülődik egy pofonnal. Ebben aztán szerényen megelőztem. Szóval egyszer a spanyol, egyszer én...

Ez a szórakozás nem tudom meddig tartott volna, ha az ékesszavú menyasszony bele nem rikácsol:

— Usted un burro... jegyezze meg magának, hogy ez illetlenség volt.

Ejnye, ejnye, úgy látszik, pásztorórát zavartam meg...

Pontosan nem tudom már, mit dörmögtem a Venusnak, de megjegyeztem az esetet. Azóta minden embert, aki megállt az utcán, messze elkerültem.

Helyszini közvetítés

Konferál Miklósi László

Amikor az utcán a vágatva dübörgő élet rohanása lassan belevész az éjszakába, mikor a gyárak nappali munkásait az éjszakai turnus váltja fel, mikor kiürülnek az egyetem padjai és az emberek többsége az álom karjaiba dobja fáradt testét, akkor egy új világ harcosai gyülekeznek itt is, ott is, szanaszét a városban. Eldugott pincékben és bérpaloták nanzard szobáiban lopott villanyáram gyúl, a máskor csendes diákszobákban, munkásotthonokban, bajtársi egyesületben az élet robotjától gyűrött arcú, de csillogó szemű fiatalok gyűlnek össze. Egész napi munka után oly jól esnék nekik is egy kis pihenés, de szemükben egy távoli cél eszményének viszfénye ragyog.

Ezek nincsenek megelégedve a mai igazságtalan társadalmi rend adottságaival. Nem lázadók, nem gyilkosok és mégis halált kívánnak, hogy abból új élet fakadjon. Egy egész társadalmi rendet ítélték halálra, s dolgoznak az újnak megépítésén. Egyetemista és munkásifjú cserélik itt ki gondolataikat. Tűzbe vetették Marx könyvét, de egyes lapjait megtartották. Forgatják a Quadragesimo Anno és a Rerum Novarum köteteit, vitatják Heller Farkas tanítását és esküsznek egy szegedi Páter tanítására, aki vezére, professora és atyja mindnyájunknak.

Itt nem osztogatunk ingyenruhát, ingyenebédet, az ifjak munkájának gyümölcse még nem is fakadt bimbóba, nem is ígér a közeljövő semmi anyagi hasznot és ők mégis odaadják az estéjüket, amikor más talán gondatlanul szórakozik, az éjszakájukat, szabadidejü-

A Délvidék első legnagyobb és legjobban felszerelt egyenruházati szaküzlete

Krier Rudolf egyenruha és polgári szabó
SZEGED, Klauzál tér 5 szám alatt.

Egyenruhák, katonai felszerelések, sapkák. Uri divatárak, öltönyök, felöltők.

Diák sapkák, cserkész felszerelések